

κίνητο πέρασε τόσο κοντά της, που ή γρήα ένοιωσε ένα τράνταγμα, σαν να τη τραβούσαν από τη φούστα της. Κι' άμέσως σχεδόν στάθηκε, κι' ένας νέος με συμπαθή φυσιογνωμία, κατέβηκε απ' αυτό και τη ρώτησε:

—Τρομάξατε;

—Έκείνη, έτρεμε τώρα σύγκορμη και κύτταζε χάμα τὰ σπύρα της, που είχαν σκορπισθῆ μέσα στη λάσπη του δρόμου. Ψιθυριστά είπε:

«Ω!... Ω!...» και άπλωσε τὰ χέρια της στο νέο.

Ο νέος τη σήκωσε μέσα στην αγκαλιά του, και τὸ άγγιγμα του ήταν άπαλό, ζεστό, τρυφερό. Ένοιωσε μιὰ άσφάλεια μέσα στα έβρωστα χέρια του.

—Αυτοῦμαι τόσο πολύ! είπε ὁ νέος. Ἄφησέ με νὰ σὲ πάω στο σπίτι σου... Μὴ λὲς ὄχι! Σὲ παρακαλῶ, άφησέ με!...

Ἡ γρηούλα ήταν ααστισμένη, πονούσε και δὲν μπορούσε ν' άρνηθῆ. Ὅταν χτυπήσει καιείς, στην άρχὴ δὲν νοιώθει τὸν πόνο, ὁ κλονισμός του εμποδίζει νὰ τὸν αισθανθῆ. Κατόπιν μονάχα άρχίζει ὁ πόνος...

Ἡ φτωχὴ πωλήτρια καθόταν τώρα άναστακτικά άπάνω στὰ μαλακά μαξιλάρια τοῦ αυτοκινήτου. Ὁ νέος κρατούσε τὸ χέρι της μέσα στο δικό του, ἐνῶ μετ' ἄλλο διεύθυνε τὸ αυτοκίνητο. Ἡ γρηά ένοιωσε ἕνα δροσερό άεράκι νὰ χαιδεύῃ τὸ πρόσωπό της, κ' ήταν τόσο εὐχάριστος κι' άναστακτικός ὁ περίπατος μετὸ ἁμάξι... Ἐνα σωστὸ δνειρο!...

Σὲ λίγο τοῦ εἶπε:

—Εἶστε πολὺ καλός!

Κι' ἡ ἴδια άπορούσε γιὰ τὴν κλωσὴν τοῦ νέου, γιατί αὐτὰ τὰ τελευταία χρόνια, καιείς δὲν ήταν καλὸς μαζί της! Ἦταν άμάσθητη σὲ τέτοια καλωσύνη. Τόσο τὴ συγκινούσε ἡ διαγωγή τοῦ νέου, ὥστε τὴς έρχέταν διάθεσι νὰ κλάψη.

Ὅταν ἡ γρηά άνοιξε πάλι τὰ μάτια της, τὴς φάνηκε πὼς εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα, κι' αἰσθανόταν τὸν έαυτό της καλύτερα τώρα. Παραξενεύτηκε, γιατί τὸ αυτοκίνητο εἶχε ὀγῆ πειὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνο κι' ἔτρεχε τώρα σ' ἕνα κατασπρὸ δρόμο, ἀνάμεσα σὲ σμαραγδένια χωράφια, μέσα στην άθήσι τοῦ Μαΐου. Βρισκόταν στην έξοχῆ, πὼς εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ κατοικήση. Οἱ θάμνοι ἦσαν σκεπασμένοι μετ' ἄσπρα, χιονάτα λουλούδια. Μιὰ γλυκειὰ μυρουδιά γόρτου και άγριοκλουδουδαν γέμιζε τὴν αἰθέρσφαιρα.

Ψηλά στὸν οὐρανὸ, κάποιος κορυθαλὸς κελαιδοῦς, και μέσα στοὺς πικνοὺς θάμνους, ἕνας κούκος φώναζε. Ἀπὸ κάπου, ἐκεἶ κοντὰ, έρχόταν ὁ γλυκὺς ἦχος ἑνὸς ρακιοῦ, πὼς κυλοῦσε τὰ νερά του άπάνω στὰ χαλκία της κοίτης του. Ἐξοχικοί ἦχοι! Ἐξοχικὴ ὀμορφιά!

—Ποῦ με πηγαίνεις; ρώτησε ἡ γρηά. Τὸ σπίτι μου δὲν εἶν' ἐδῶ!

—Ἐκείνος χαμογέλασε και μετ' κλωσὴν τὴς εἶπε:

—Ἐκεἶ πὼς κατοικοῦσες, δὲν ἦταν σπίτι σου... Τώρα θὰ πάμε στην έξοχῆ!

—Μὰ ἡ σύνταξίς μου;

—Ὁ νέος ένευσε, σαν νὰ εἶχε καταλάβει.

—Τὸ ξέρω! τὴς άπάντησε. Πῆρες τὴν σύνταξί σου, πὼς γρηγόρα απ' ὄτι περιέμενες. Αὐτὸ εἶν' ὄλο!

Τότε ἔκείνη μ' ἔμπιστοσύνη γύρισε πάλι και κύτταζε τοὺς δροσεροὺς κάμπους, πὼς ἄπλωνόντουσαν ὡς πέρα στὰ μακρυνά βουνά. Ἡ φύσις ἦται τόσο ἡρεμὴ ὀλόγυρα, ὅπως ἦταν κι' ἡ ψυχὴ της, ἡ ἀπαλλαγμένη πειὰ ἀπὸ κάθε φροντίδα. Χαρὶς νὰ ξέρη γιατί, καταλάβαινε πὼς εἶχε διαθετὸ τὸ βάρστρο πὼς τὴ χῶριζε ἀπὸ τὴν κοινωνία. Εἶχε ἀνακτήσει τὰ δικαιώματά της στὴ ζωὴ μεταξὺ τῶν ὀμοίων της. Μιὰ νέα δυνάμει κυλοῦσε τώρα, μαζί με τὸ αἷμα της μέσα στις φλέβες της.

—Θέλετε νὰ πῆτε, ρώτησε αἰνὰ, πῶς δὲν εἶνε πειὰ ἀνάγκη νὰ επιστρέψω στὸ Λονδίνο; Ὅλα τὰ παληὰ ἔσσανά μου τερλεῖωσαν; Πέρνω πειὰ τὴ σύνταξί μου;

—Βέβαια! εἶπε ὁ νέος. Τελείωσαν τὰ θάσανά σου.

Τότε ἔκείνη γύρισε και τὸν κύτταξε. Τὴς φάνηκε σαν γνωστὴ ἡ φυσιογνωμία του. Μόνο πὼς δὲν θυμόταν πὼς τὸν εἶχε ἰδῆ αὐτὸν τὸν νέο. Περνοῦν τόσο διαβάτες στὸ Μπρόμπτον

Στρή! Ἐβλεπε κάθε μέρα τόσοσ νέους νὰ περνοῦν κοντὰ της! Μάτια προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ ποῖος ἦταν ὁ εὐγενικός και συμπαθὴς νέος, ὁ ὀποῖος τὴς φερόταν με τόσο καλωσύνη.

—Θαρρῶ... ψιθύρισε ἡ γρηούλα, νομίζω πὼς σὰς ξέρω...

Ἐκενος χαμογέλασε και τὴς εἶπε:

—Ναί! Βέβαια! Μὲ γνωρίζεις ἀπὸ... πάντοτε!...

Ἡ γρηά δὲν κατάλαβε και ὀσάπως. Ἄφθεκη στὴν ἀπόλαυσι τοῦ ἀπολαυστικοῦ, ὀνειρεμένου περιπάτου, ἀμέσως στὴν ἀνθισμένη, μοσχολημένη φύσι. Ἦταν ἀπολύτως εὐτυχής, μετ' ἡ σκέψι πὼς στὸ ἔξῃς δὲν θὰ στεκόταν ποτὲ πειὰ, στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομοῦ...

Στὴ μέση τὴς Μπρόμπτον Στρήτ, μερικοὶ ἀστυφύλακες ἐμπόδιζαν τοὺς περιέργους νὰ πλησιάσουν, ὡς ὄτου νὰ φθάση τὸ φορεῖο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν.

—Εἴμενε στὸν τόπο!... Πέθανε ἀμέσως!... Τὴν καῦμένη!... ψιθύρισε ὁ κόσμος.

—Εἶνε ντροπῆ! εἶπε ἕνας ἀστυνόμος. Οἱ αυτοκινητιστὰ δὲν προσέχουν!...

—Τὸ αυτοκίνητο «ντεραπάρσις», κι' ἔπεσε ἔπάνω της! εἶπε κάποιος.

Ὁ ἀστυφύλακας τὴς Τροχαίας Κινήσεως στὴ Μπρόμπτον Στρήτ, ὁ ὀποῖος ἔβλεπε τέσσερα χρόνια τώρα τὴ γρηά πωλήτρια τῶν σπύρων, νὰ στέκεται στὴν ἴδια θέσι και γυρίζε τὴν ἱστορία της, κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι του κι' εἶπε:

—Νὰ σκεφθῆ καιείς πὼς αὔριο, ἡ δυστυχισμένη, θάπερνε τὴ σύνταξί της. Τὴν καῦμένη! Μιὰ τόσο ἡσυχὴ κι' ἀγαθὴ γυναικοῦλα! Δὲν ἀξιώθηκε ἡ κακὸτυχη νὰ ἰδῆ τ' ὀνειρο τὴς νὰ πραγματοποιηθῆ!...

—Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ! εἶπε ἕνας ἄλλος ἀστυφύλακας.

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἤξεραν ἡ δὲν σκέφτηκαν πὼς ὕπαρξουν πολλοὶ τρόποι νὰ γίνη καιείς συνταξιόχοος...

Πεθαίνοντας, ἡ φτωχὴ, πολυθασινομένη γρηούλα, εἶχε ἰδῆ τ' ὀραιότερο δνειρο τὴς ζωῆς της!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟ - ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ὁ κόμης Καστέλ-Ρουδάρδ, βέλτονος κάποτε νὰ καιὴ οἰκονομῆς, ἔβιαζε τοὺς περισσοτέρους ἀπ' τὸ προσωπικό του, και μεταξὺ αὐτῶν και τὸν ἱπποκόμο του Πέτρο.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐνάμιση χρόνο περίπου, τὸν ἱληρίσσε ἕνας πανάθλιος ζητιάνος, ζητῶντάς του κλαψιάρικα ἔλεημοσύνη:

—Πέτρε; ξεφώνισσε ἔκθαμβος και μετ' ὄψι ὁ κόμης. Πὼς κατάντησες ἔτσι;...

Και θέλλεσε νὰ τὸν πάρη στὴν ὀπηρεσία του ξανά, γιὰ νὰ ἔπανορθῶσ τὴν ἀδικία του:

—Αὐθέντα μου, εὐχαριστῶ τὴν ἔξοχότητά σας! εἶπε εἰρωνικά ὁ Πέτρος. Δὲν δέχομαι ὄμως, γιὰτὶ κερδίζω δεκαπλάσια τώρα!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ ΚΑΙ ΣΑΙΝ ΖΟΥΣΤ

Λέγουν, ὅτι ὀταν ὁ Ροβεσπιέρος άκουσε πὼς ὁ Σαιν-Ζουστ σ' ἕναν λόγο του εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων και τὸ ἔξῃς κομικό:

«Μακαρία εἶνε ἡ χῶρα ἐκείνη, ὀπου ἡ μόνη τιμωρία τῶν ἐνόχων εἶνε ἡ συγχώρησις!», ξεφώνισε, κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Ὁ φίλτατος συνεργάτης μου ἔξάπαντος τρελλάθηκε!...

Καί τοῦτο, γιατί ὁ Σαιν-Ζουστ ἦταν ὁ πὼς θηριώδης και πὼς αἰμοχαρὴς ἀπὸ ὄλους γενικῶς τοὺς πολιτικῶς ἄνδρας τὴς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» άγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παιδικὰ βιβλία και βιβλιοθήκας ὀλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δὲ και σκόρπια φύλλα παιδικῶν ἔφημερίδων και περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζαμίτας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων και εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθύνθητε ἡ γράφατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

